

Sanger

Minnesamvær Geir Egil Skjæraasens begravelse

Hasle kirke fredag 19. desember 2014/Trysil tirsdag 30. desember 2014

Danse mi vise

Vinden blæs synna, og vinden blæs norda,
lyset og skuggen er syskjen på jorda.
Livstrua bryt gjennom tele og tvang.
Danse mi vise, gråte min sang.

Innunder yta glir moldmørke årer.
Blåveisen blømer i gråbleike vårer
Sommarn er stutt, og vintern er lang.
Danse mi vise, gråte min sang.

Friarar er vi, om vona er lita.
Nynn om 'a Berit, så får du 'a Brita.
Drøm på din sten at du sit på et fang.
Danse mi vise, gråte min sang.

Somme er fattige, somme er rike.
Bare tel slutt er vi jamsis og like.
Vegen er lystig, og vegen er vrang.
Danse mi vise, gråte min sang.

Einar Skjæraasen

Himlen blåner for vårt øye

Himlen blåner for vårt øye, jorden grønnnes for vår fot.
Bekken risler for vår tørste, korn og blomst og tre slår rot.
Fugler spiler sine vinger, barnet pludrer med sin mor.
Løvet være han som skapte drømmen og det første ord.

Vinden har sin sti å vandre, bølgen har sin vei å gå,
vår og sommer, høst og vinter skifter i det minste strå,
gledens tid og sorgens time har sin bolig i hvert sinn.
Løvet være han som åpnet første le og siste grind.

Lyset stiger, lyset faller over alle dunkle fjell.
Morgensol og aftenstjerne viser dag og varsler kveld.
Hjertet har sin lengsels høyde, hånden har sin gjernings fred.
Løvet være han som er og ånder over tid og sted.

Einar Skjæraasen/folketone fra Hodalen

Det lyser i stille grender

Det lyser i stille grender
av tindrande ljøs i kveld,
og tusende barnehender
mot himmelen ljosa held.

Og glade med song dei helsar
sin broder i himmelhall
som kom og vart heimsens Frelsar
som barn i ein vesal stall.

Der låg han med høy til pute
og gret på si ringe seng,
men englane song der ute
på Betlehems aude eng.

Der song dei for fyrste gongen
ved natt over Davids by
den evige himmelsongen
som alltid er ung og ny.

Jacob Sande/Lars Sjøraas d.y.

Å eg veit meg eit land

Å eg veit meg eit land langt der oppe mot nord,
med ei lysande strand mellom høgfjell og fjord.
Der eg gjerne er gjest, der mitt hjarta er fest
med dei finaste, finaste band.

Refr.: : /: Å minnest, å eg minnest,
å eg minnest så vel dette land! : /:

Der eit fjell stig mot sky med si krone av snø,
og i lauvklednad ny det seg speglar i sjø.
Og det smiler mot strand med si bringe i brann
i den solklåre, solklåre kveld.

Refr.: : /: Å eg minnest, å eg minnest,
å eg minnest så vel dette fjell! : /:

Ja eg kjenner den stad der eg stima som gut,
der eg kaua og kvad, so det svara frå nut.
Der eg leika og log i den lauvkledde skog.
Mellom blomar, ja blomar og blad:

Refr.: : /: Å eg minnest, å eg minnest,
å eg minnest så vel denne stad! : /:

I min heim var eg sæl av di Gud var attved,
og eg kjende så vel kor det anda Guds fred.
Når til kyrkja me for, når me heime heldt kor,
og med moder, ja moder eg bad:

Refr.: : /: Å eg minnest, å eg minnest,
å eg minnest så vel denne stad! : /:

Denne heim er meg kjær som den beste på jord.
Han mitt hjarta er nær denne fjetrande fjord,
og det målande fjell og den strålande kveld,
hugen leikar, ja leikar på deim:

Refr.: : /: Å eg minnest, å eg minnest,
å eg minnest så vel denne heim! : /:

Og eg lengtar så tidt dette landet å sjå,
og det dreg meg så blidt, når eg langt er ifrå.
Med den vaknande vår vert min saknad so sår,
så mest gråta, mest gråta eg kan:

Refr.: : /: Å eg minnest, å eg minnest,
å eg minnest så vel dette land! : /:

Elias Blix

Änglamark

Kalla den änglamarken eller himlajorden om du vill,
jorden vi ärvde och lunden den gröna.
Vildrosor och blåklockor och lindblommor och kamomill
låt dem få leva, de är ju så sköna.

Låt barnen dansa som änglar kring lönn och alm,
leka tittut mellan blommande grenar.
Låt fåglar flyga och sjunga för oss sin psalm,
låt fiskar simma bland bryggor och stenar.

Sluta att utrota skogarnas alla djur!
Låt örnen flyga, låt rådjuren löpa!
Låt sista älven som brusar i vår natur
brusa alltjämt mellan fjällar och gran och fur!

Kalla den änglamarken eller himlajorden om du vill,
jorden vi ärvde och lunden den gröna.
Vildrosor och blåklockor och lindblommor och kamomill
låt dem få leva, de är ju så sköna.

Evert Taube

